

Kunigunda útja

[2011. április]

(Lélektani vers)

ahol a fák egymás karjában lengenek,
s térden állva könyörög az összes bokor
az ég felé fordulva,
fekszik hátán, mint egy kurva
a Kunigunda útja.

itt a nőkre olyan férfiak fekszenek
akiknek nevét ritkán mondta ki
gyerekkorukban az anyjuk.
ezért szeretkeznek
minél több nővel, hogy azok
hívogassák, emlegessék őket.
így egyszerre akár
hetvenöt nő is szerelmet
lehel
valaki más nyakára, s közben
férfiakat szólongat
hasonló keresztneveken.

a Kunigunda útján lányok fészülik
ki esténként a lámpák fényeit.
egymás hajába gabalyodva
frissen mosott bugyikat
teregetnek, szárítókötélen lóg
itt a szentlélek is.
szürcsölik a sötétet a betonfalak,
a munkásszálló ablakából övig
hajolnak a félmeztelen cigányok,
fütyörészik egymás dalát,
hátha visszafordulnak a lányok,
és egy este végre
rájuk kacsintanak.

a Kunigunda útján minden
csak állapot, s nagy egyetértésben
várja a múltat minden diák.
kollégiumi falak között
görnyednek könyvek fölött,

roskadnak gondolatok alatt.
az idő kilép minden ajtón,
kivetkőzve karórákból,
táncol a folyosókon,
mindegyikük ideje máshol jár.

mintha mindenkiből
kiszívta volna a nap az életet,
ereje sincs elgondolkodni senkinek,
hogy anya, mi lesz velem,
én még nem szültem gyereket?
mintha az idő kitáncolt volna
a kezeim közül,
jó lett volna még egy kicsit maradni,
a húszas éveim elején,
hogy mutogathassam magam.
de az én szememből már jön
az az átkozott szomorúság,
a fiúk félnek a tekintetemtől,
nem szeretnek belenézni,
mintha látnák benne,
hogy mikor fognak meghalni.

anya, otthon már minden lány
férjhez ment, szülik a gyerekeket,
mossák a férjük gatyáit,
pelenkákat teregetnek,
kertekben lóg a fiatalságuk,
kötélen táncol az idejük.
anya, mi lesz velem,
ha elfogynak a férfiak,
elfogyasztják őket
a nők és a homoszexuálisok,
és nem maradnak mások,
csak karjaikat lógató
szomorú kisasszonyok,
akik irigylik a szerelmes párokat,
lökdösik a postán sorban a lányokat,
a gyerekek lábára lépnek
a városi buszban, bosszúból,
mert őket
nem termékenyítette meg senki?

anya, mondd meg, mi lesz,
ha belőlem mégsem lesz ember,
ha addig halasztgatok mindent,
hogy a végén elfogy az időm?
mi van, ha daganat nő a tüdőmben,
csak nem érzem,

és mi lesz veled,
ha én előtted halok meg?
sírnál fogsz ugye minden reggel,
még álmodban is, hogy
könnyekből álljon össze a
nap és elmosódjon az idő,
siratásod ugye, szétmossa
majd az életed?

mi lesz,
ha úgy halok meg,
hogy nem utaztam el sehová,
velem nem történt meg semmi,
sohasem volt időm rá, mert
csak görnyedek könyvek fölött
és roskadok gondolatok alatt,
rohadok szét ebben
a panel-melegben,
mire fogok emlékezni,
ha öregasszony leszek?

hol maradnak el a szép évek,
amiket ígértél,
meg a fájó szeretők,
amikről mondtad, hogy
miattuk érdemes élni,
miért nem érzem,
hogy jó az, ahogyan
semmi sem fáj?
és mi lesz, ha minden
örökké tart mégis,
hát honnan tudjam, hogy
egyszer tényleg vége
szakad mindennek?

anya, mi lesz velem,
ha megöregszetek,
és szomorú szemekkel
csak bámuljátok a tévét,
az az én hibám lesz-e,
hogy nem beszélgetek veletek
eleget, a ruháitok közé kell majd
hajtogatni az emlékeiteket,
anya, hogyan vigyem be utánad
sírva a hálóingedet a kórházba, ha
tudni fogom, hogy ott kell hagylak,
nélküled jövök majd onnan haza,
apa, mi lesz velem, ha te meghalsz,
még csak ki sem mondtam,

tíz éve ki sem mondtam
hangosan, hogy
szeretlek,
mondd meg azt is, hogy miért
engedted el a kezem?
elveszett vagyok és esténként
egyedül fázok.

mi lesz, ha meghalok és
még nem szültem gyereket,
nem láttam az óceánt,
nem ittam Isztambulban rakit.
mi lesz velem, ha úgy halok meg,
hogy előtte nem szeretkeztem
franciával franciaágyon?
mi van, ha rövidebb az időm,
mint a gondolataim, és
görnyedek a könyvek fölött,
roskadok gondolatok alatt,
hagyom, hogy
kitáncoljon az idő
a kollégiumi szobám ajtaján?

a Kunigunda útján télen
lelketlen a hideg. olyankor
a szentek is csak busszal
járnak erre, nyomják ablaknak
kipirosodott orrukat, a végállomáson
morzsolják olvasóikat,
esténként bekukucskálnak minden
kivilágított ablakon.
a járdákon óvatosan
lépkednek, mert
a Kunigunda mellékutcáját
havonta egyszer végighányják
a részeg munkások,
ha megjött a fizetés.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Terék Anna

Látó Szépirodalmi Folyóirat